

Родика Дьонерт
Хотел „ЗАХЕР“

РОДИКА ДЪОНЕРТ

ХОТЕЛ ЗАХЕР

Историята на
едно изкушение

Превела от немски: *Величка Стефанова*

ИК „ЕМАС“

Докато пиша, аз мисля за всички, които
допринесоха за създаването на тази история,
и така тя стана обща.

Rodica Döhnert

DAS SACHER

Die Geschichte einer Verführung

© 2016 Europa Verlag GmbH & Co. KG, Berlin

Родика Дьонерт

ХОТЕЛ „ЗАХЕР“

Историята на едно изкушение

Превод: *Величка Стефанова*

Дизайн на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Рецепта за оригинална торта „Захер“

140 грама меко масло се разбиват със 110 грама пудра захар и сърцевината на половин пръчка ванилия, докато се постигне кремовобразна консистенция. Постепенно, един по един, с бъркане, се добавят шест жълтъка и всичко се разбива до получаването на гъста пенеста маса. Междувременно трябва да сме разтопили на водна баня 130 грама тънен шоколад, който също добавяме към горната смес. Шестте белтъка се разбиват със 110 грама кристална захар, докато „снегът“ стане торкова пълтен, че да може да се реже. Той се изсипва върху сместа, паръсва се със 140 грама брашно, пресято през сито, и се разбърква внимателно с готварска лъжичка.

Взема се форма с подвижно дъно, предназначена специално за тортени блатове, и се застига с хартия за печене, а ръбът ѝ се намазва с масло и поръсва с брашно. Цялата маса се изсипва в нея, загладява се и се пече малко по-малко от един час в предварително затоплена фурна при температура 170 градуса по Целзий. Оставете братичката на фурната откритата през първите 10-15 минути! Тортата е готова, когато леко пружинира при нежно натискане с пръст. Обръща се, както е във формата, с дъното нагоре, и се оставя да изстине. След около 20 минути хартията се маха, тортата се връща в първоначалното положение и се изпаква да изстине напълно. Изважда се от формата и се разделя с нож

хоризонтално. Затопленият съвсем леко мармалад от зарзали се върка, докато се получи гладка маса, намазва се върху двата тортени блати и те отново се съединяват. Външната страна също се намазва с мармалад от зарзали и се оставя да повъзгъне.

За глазура: киват се 200 грама кристална захар и 125 милилитра вода, да ври 5-6 минути. Остава се да изстине. Във водна баня се разтопяват 150 грама тъмен шоколад и постепенно се разбъркват със захарния разтвор до получаването на гъста и гладка глазура. Момлата, но не гореща глазура се изсипва наведнъже върху тортата и се заглазжда с бързи движения. Остава се да изсъхне, докато глазурата се втвърди. Да се сервира с бита сметана!

Тортата „Захер“ е създадена през 1832 година от младия Франц Захер като десерт за княз Фон Метерних. Метерних е известен като отявлен реставратор на монархията, противник на всякакви гражданско-либерални движения. Но той е и сред инициаторите на Виенския конгрес (1814-1815). Държавите-участнички и техните представители възприемат фундаменталната криза, причинена от Наполеоновите войни, като шанс, и залагат на мирните решения. Тази среща на европейските сили доказва, че международните и политическите противоречия не изключват възможността за задружни действия на народите.

Това е първият общоевропейски опит за решаване на кризата на континента със средствата на разума и дипломатическите преговори.

Сто години по-късно ирационалното желание за разрушение побеждава в една изпълнена с насилие война, от чиито емоционални и политически последици страдаме до ден днешен.

U vse nak!
Nie moze ne da biden vauko edin za drug.
Vauko.

ПРОЛОГ

Над града се спускаше влажна мъгла. В сивкавата светлина на газените фенери тя прииждаше откъм Дунава, стелеше се над улички и площади, над безбройните строителни площадки, обгръщаше палатите по Рингщрасе¹, пропълзяваше под балтоните на файтонджиите и лягаше, влажна и тежка, върху шапките на минувачите.

Смъртта – гъвкаво тяло, възтънки крайници, черен костюм, с угаснала цигара в ъгълчето на устата, бродеше наоколо, ала съвсем не безцелно.

Любовта се движеше кокетно покрай шумотевицата и мръсотията на големия град, устремена към златистата светлина във вестибюла на „Хотел дьо л’Опера“, който след няколко години щеше да се нарича „Захер“. Въздушната ѝ рокля изглеждаше не на място за този сезон и за този ден.

Беше вечерта на 28 ноември 1892 година. През тази нощ те щяха да се срещнат, не за първи и не за последен

¹ Рингщрасе – улица във Виена, опасваща централния градски район и замислена като символ на величието на Хабсбургите. Изграждането ѝ започва през 1857 г. – Бел. прев.

път в този град и на това място. А срещите им винаги бяха изпълнени с дълбок смисъл.

Докато Любовта се настаняваше на едно от канапетата във вестибюла, понеже имаше време и щеше да чака, то Смъртта прескочи с опитен замах ниския зид откъм задния вход и се качи на първия етаж на хотела, където собственикът, още ненавършил петдесетте, лежеше в предсмъртна агония. Грипът беше изпил всичките му сили, така че той не би могъл да се противопостави на тази среща.

Пред главния портал спря файтон, който докара от гарата бащата на умирация. Франц Захер тикна припряно парите в ръката на файтонджията и влезе в хотела, където портиерът го поздрави най-почтително. Захер старши кимна на служителите, които бяха застанали нащрек при пристигането му, и забърза нагоре по стълбите.

Докато Смъртта се придвижваше по фасадата като на висилка, мъчейки се да открие търсения прозорец, погледът ѝ попадна върху момичето, което напускаше хотела през задния вход, здраво притиснало към гърдите си тенджера със супа. Цели четири часа Мари Щадлер беше бърсала подовите в кухнята и сладкарницата. Идваше три пъти седмично, за да свърши тази работа. Така единайсетгодишното момиче, най-голямото от четири деца, допринасяше за изхранването на семейството си. Освен това всеки път ѝ даваха по една тенджера супа за вечеря.

Смъртта си напомни, че трябва да огледа по-внимателно малката. Дали да не си улесни работата и да отнесе наведнъж и мъжа, и детето? Печелене на време. В крайна сметка тази нощ беше подходяща, за да се подредят неща-

та поновому. Какво пък, малката нямаше да ѝ избяга и винаги можеше да се занимае с нея. Мъжът, собственикът на хотела, беше по-важен. Неговата смърт щеше да представлява интерес и да промени историята. А тази нощ ставаше въпрос най-вече за това.

Книга първа
СМЪРТТА

1

Въздухът в сладкарницата беше натежал от захар, шоколад и конфитюр. Ана Захер, едва прехвърлила трийсетте, попиваше сладкия аромат. Той ѝ вдъхваше увереност, че е избягала от смъртта, съпровождала детството ѝ, от проницателните писъци на говедата и прасетата, на телетата и агнетата, които се разнасяха по време на сутрешното колене.

Ана сравни готовите торти с броя на поръчките. Половин дузина трябваше да бъдат занесени в Операта отсреща. Всички билети бяха продадени, а в антракта хората щяха да хапват торта. Тортата „Захер“, направена от тесто с много какао, обилно количество мармалад от зарзали под шоколадовата глазура. По рецепта на нейния свекър. След като се увери, че всичко в кухнята протича безпроблемно, тя реши да отиде при мъжа си.

От канапето във вестибюла Любовта видя задаващата се Ана. Пътном собственичката оправи роклята си, която подчертаваше апетитната ѝ фигура, и се вгледа строго в очите на служителите си.

– Погрижете се гостите да имат всички удобства. Разчитам на вас, Майр! – заповяда тя на портиера Майр, маршала на малката ѝ армия, и се запъти по стълбите към частните помещения на първия етаж.

Любовта не я последва, само погали с ръка гладкия плат на канапето и зачака.

А ето ги и тях. Марта и Максимилиан Адерхолд от Берлин. Красива двойка. Млади и бодри. Той – в модно манто и с шапка, скриваща отчасти лицето му. Тъмно-синьо кадифено палто, обилно покрито с бродерии, подчертаваше стройната фигура на Марта.

– Добре дошли във Виена. Отбелязали сме си, че сте на сватбено пътешествие – изрече портиерът. Изражението му по никакъв начин не издаваше колко бе развълнуван заради неведението какво ще се случи с хотела и със собствената му служба след смъртта на господаря. Възможно беше следващите часове да променят целия му живот.

Максимилиан Адерхолд прегърна през рамо красивата си жена. Лъчезарната му усмивка изразяваше собственческата гордост на младоженеца.

– Позволете ми да ви пожелаая всичко най-хубаво от името на хотела. Ако обичате, да уредим формалностите, моля. – Портиерът бутна към него формуляра за адресна регистрация.

Марта Адерхолд отстъпи крачка назад и се огледа в салона. Удобна мека мебел върху дебели персийски килими. На стената – гоблен, изобразяващ три нимфи, играещи си с Ношта. Паркетът и ламперията по стените бяха от изискан дървен материал. Тапетът над тях беше от плат, издържан в императорско червено с втъкани орнаменти.

Няколко дни по-рано Марта и Максимилиан бяха основали в Берлин издателство „Адерхолд“. Сега възнамеряваха да намерят писатели и да сключат договор с тях, а Виена им се струваше подходящ изходен пункт към целта.

Любовта хвърли поглед към младата издателка от Бер-

лин и си помисли, че това пътуване няма да е лесно. Огледа мъжа ѝ, Максимилиан Адерхолд, на чието лице доминираше високото чело, челото на човек на изкуството, който иска да роди велики неща.

После погледът на Любовта се плъзна нагоре към стълбите, по които слизаше княгиня Фон Траунщайн под ръка с мъжа си, младия княз Фон Траунщайн, на път за Операта.

Седемнайсетгодишната княгиня, също младоженка, изгледа с изненада Марта Адерхолд, сякаш разпозна добра стара позайница. По лицето на Марта пробяга само мимолетна усмивка. Тя беше твърде заета с настаняването си, за да има желание да вникне в погледа на княгинята.

Княз Фон Траунщайн поздрави семейство Адерхолд с учтиво накланяне на главата и се приближи към портиера.

– Как е собственикът, Майр? – дискретно се осведоми той и, видял тъжния отговор в очите на другия, смутено промърмори: – Искрено съжалявам.

На вратата към улицата, която един паж задържа за Негово Сиятелство Георг фон Траунщайн и княгинята, Траунщайн изпита внезапното желание да се обърне още веднъж, за да утеши портиера с окуражаващ поглед. В този момент той видя как Марта Адерхолд си свали шапката. Тя го направи без всякаква суетност и сякаш между другото. Цяла лавина от тъмна коса се изсипа върху раменете ѝ и подчерта фините черти на лицето ѝ. Георг фон Траунщайн я гледаше като омагьосан. Марта Адерхолд отвърна с почуда на погледа му. После мигът отмина. Георг напусна хотела с жена си, а Марта се извърна към съпруга си.

Сега вече Любовта беше напълно сигурна, че пътешествието с тези четиримата ще бъде като езда по време на буря. Какво не би дала, за да изпуши една цигара?

2

На един етаж над вестибюла Смъртта вече бе влязла в стаята, където лежеше болният. Хладният ѝ дъх легна над помещението, както мъглата беше легнала над града.

При влизането на Ана Захер нейният свекър, Франц Захер, още в пътни дрехи, пусна внимателно ръката на сина си върху завивката и пресрещна снаха си. Поздравиха се с целувка по двете бузи. Ана се наведе над мъжа си.

– Ще доведе внуците – каза Франц Захер и излезе.

– Ана, мила моя... Ана – прошепна умиращият, вече не му достигаше дъх.

– Вкъщи всичко е наред, Едуард. Не се тревожи. – Ана попи трескавата пот от челото на мъжа си.

Смъртта седеше на креслото до прозореца и се наслаждаваше на тишината.

В един вход на две пресечки от „Захер“ се спотайваше някакъв мъж: студени очи, груба сипаничава кожа.

С бърз ход се приближи карета. Тъмният силует се отдели от стената на къщата. Точно пред нозете му падна

кадифена торбичка. Мъжът в каретата остана в тъмното. Само за един кратък миг се видя ръката му и гербът на пръстена-печат: лешояд с две глави.

Каретата продължи нататък, без да намалява скорост. Фигурата грабна тъмносинята торбичка, претегли я върху дланта си и я пхна в джоба на палтото.

Момичето, Мари Щадлер, крачеше забързано по улиците със сведени очи. Топлината от тенджерата със супата ѝ беше приятна. Матовите конуси на уличните фенери се очертаваха неясно сред мъглата.

Покрай нея мина каретата, която откарваше семейство Траунщайн от хотела до близката Опера. Княгиня Фон Траунщайн мерна за миг забързаното дете.

Мари мислеше за монетите в джоба си, които бе получила от господарката за своя труд. Позволено ѝ бе да задържи една от тях. Размечта се как ще пхне паричката в спестовната си касичка. С нея щяха да станат шейсет и четири. Още четири седмици, и можеше да си купи панделката за коса, която бе видяла на витрината на ъгъла до хотела.

Мари работеше от шестгодишна. Отначало помагаше на майка си за прането, което тя переше за господарите, но вече беше достатъчно голяма, за да се труди самостоятелно. В някои месеци печелеше повече от майка си. На децата се плащаше по-малко. А ако някое дете отхвърляше работа колкото възрастна жена, хората предпочитаха да наемат именно него.

Стъпките зад гърба на Мари отекваха все по-ясно. Тя надуши цигарен дим и тръгна по-плътено до стените на сградите, за да пусне мъжа да мине, обаче той оставаше зад нея. Мари ускори темпото. От тенджерата се изплис-

ка малко супа и се разля по роклята и дървените ѝ обувки. Майка ѝ щеше да ѝ се кара.

Нечия ръка я сграбчи внезапно за рамото, другата запуши устата ѝ. Съдината издрънча по уличния калдаръм, супата се изля в канавката. Мари се съпротивляваше ожесточено.

– Млъквай, или ще те убия! – изсъска непознатият и притисна лицето ѝ към шията си. Палтото му миришеше на мухъл. Мъжът се опита да затисне устата и носа ѝ с кърпа, напоена с етер, но тя го ухапа по ръката. Той извика от гняв и болка и бързо я понесе към задния вход на един публичен дом, каквито изобилстваха в този район.

Въздухът в къщата беше натежал от парфюм. Мари успя да се измъкне по стълбите. Побягна замаяна, препъвайки се, и потърси врата, но се обърка. Непознатият я следваше плътно. Най-после тя намери изход и се озова в помещение със сводест таван, сред пране, простряно на въжета. Усети хладния полъх на нощния въздух. Вратата зад нея се отвори. Единствено прането разделяше преследвача от момичето. Мари зърна друга врата, втурна се към нея, обзета от смъртен страх, и посегна към држката на бравата. Оказа се отворена. Отвъд нея цареше пълен мрак. Малката се търкулна по няколкото стъпала надолу, изправи се и тръгна опипом напред. Зад нея припламна кибритена клечка и угасна. Кратката светлина беше достатъчна да ѝ покаже пътя. Преследвачът се спъна в тъмното, изруга и драсна нова клечка. Мари съзря паянтова дървена врата и се втурна по коридора на сутерена, осветен от мъждукащо газениче. Опита се да извика „Помощ!“, но смъртният страх пречупи гласа ѝ. Преследвачът се приближаваше.

Шумът привлече вниманието на архиваря на Операта. Тъкмо се канеше да занесе на сцената нотите на някои оркестрови партии за репетицията на следващия ден, когато

чу сподавен вик. Вюртнер заряза количката с нотните листове и тръгна към желязната стълба, водеща към сутерена. Слезе внимателно по стъпалата и видя сянка, спотайваща се до стената, а после – мъж, който се бореше с момиче. Вюртнер се превърна в преследвач. Тук, долу, всичко му беше познато; само няколко крачки го делиха от нишата, където пожарникарите съхраняваха брадвите.

Похитителят дърпаше момичето обратно към онази част на мазето, която водеше от Операта към една от околните къщи.

Тласкан от желанието си да спаси момичето, Вюртнер грабна една брадва. По-късно щеше да се чуди откъде бе събрал този кураж. Стигна с няколко крачки до мъжа, който носеше ожесточено бранещото се дете, и заби брадвата в тила му. Желязното острие потъна в костта и разцепи черепа.

Мъжът застина, отслаби хватката и момичето се изтръгна от ръцете му – а после, сякаш след безкрайно много време, похитителят се строполи на земята. Синята кадифена торбичка се изсули от джоба му.

Мари се взря в кръвта пред нозете си. Вдигна бавно глава, погледна смаяното лице на Вюртнер и загуби съзнание.

Смъртта бе преметнала небрежно крака върху подлакътниците на креслото. Върховете на обувките ѝ лъщяха в светлината на свещта, която Ана Захер беше запалила върху нощното шкафче на умиращия. Смъртта си мислеше за момичето.

Часовникът тиктакаше неуморно. Всеки момент пред-

ставлението в Операта щеше да свърши и резервираните маси в сепаретата да бъдат заети. Ана се зачуди дали вестта за състоянието на собственика се беше разчула. Може би гостите нямаше да дойдат – било от уважение, било от суеверност? Може би трябваше да помоли свекъра си да бди край умиращия, а тя лично да надзирава работата?

Ана докосна горещата ръка на своя съпруг и си спомни за сватбата им във Вотивкирхе¹. Тогава тя беше на двацет и една. Брактът им продължи дванайсет години. По онова време вдовецът хотелиер минаваше за добра партия във Виена. Още от първия ден Едуард се отнасяше с уважение към Ана и ѝ даваше пълна свобода на действие. Тя не беше влюбена в Едуард Захер. Обичаше хотела и отговорността. Мислеше трезво и ясно.

Разсъжденията ѝ предизвикаха почтителната усмивка на Смъртта. Тя харесваше хората, които мислеха ясно. Повечето човеци се губеха във вихъра на емоциите си. Смъртта охотно би им разказала за мястото, в което влизаха душите, след като напуснеха света, и където сега тя щеше да отведе Едуард Захер. Това място беше истинска благодат, Смъртта бе убедена в това. Само небитието имаше значение там – едно небитие без бъдеще и минало. Място на възможно най-пълнен покой, едно утешително Нищо, в което да се преродиш и да постигнеш съвършенство. Смъртта знаеше също, че почти всички, които бе съпровождала до този праг, пристъпваха там с огромно желание, сякаш цял живот бяха чакали този момент. Самата тя винаги оставаше пред портите – от уважение.

Франц Захер доведе децата. Десетгодишната Ани се

¹ Вотивкирхе – римокатолически храм в неоготически стил с височина 99 м, намиращ се в центъра на Виена. – Бел. прев.

чувстваше зле. По-малкият само с две години Едуард беше наследил трезвия характер на майка си. Той възприемаше бащината си смърт като нещо, с което трябваше да се справи. Най-малката, Франциска, по начало нямаше отношение към баща си.

Ани се вкопчи в умиращия, сякаш така можеше да го задържи жив. И ето че мъглата отстъпи в битката за баща ѝ и Ани видя фигурата с излъскани островърхи обувки, седнала в креслото до прозореца. Тя погледна Смъртта право в очите. Всичко това продължи не повече от секунда. Споменът за този миг щеше скоро да изчезне в мъглата на забравата. Ала чувството, това чувство, че е надникнала зад завесата, щеше да съпровожда Ани отсега насетне.

От гърдите на Едуард се изтръгна последна въздишка. Заедно с въздуха от него излезе и животът. Смъртта се надигна да посрещне душата на мъжа, после загърна в пешовете на сакото си тази най-съкровена човешка тайна и напусна стаята с нея.

Ана Захер затвори очите на трупа и склучи молитвено ръце. После спря махалото на часовника. По някакъв начин изпитваше облекчение – както бе изпитала облекчение като момиче, когато баща ѝ умря и те напуснаха кланицата.

Франц Захер погледна мъртвия си син и изведнъж осъзна какво го бе смущавало открай време у Едуард: неговият страх от живота.

Той усети как малката, влажна ръчичка на внучката му Ани се пхна в неговата ръка. Детето се вираше в мъртвия си баща с обляно в сълзи лице.

